

Existence a netečnost

V běžném užívání slova „existence“ se tímto slovem míní něco jako „skutečná danost“, eventuelně „skutečný výskyt“. My ovšem tohoto termínu nikdy nebudeme v tomto smyslu užívat, ale budeme se odvolávat na původní význam řeckého (a pak do latiny převzatého či přeloženého) slova ek-stó (ek-stasis), případně ex-sto (existentia): jde o pojmenování jednoho z nejvýznamnějších fenoménů, jemuž tak můžeme rozumět, totiž to, že se nějaká skutečnost, nějaké jsoucí (jsoucno) může nějak vztahovat mimo sebe. Každé jsoucno, které je s to se vztáhnout mimo sebe, je eo ipso skutečné ve smyslu „reálnosti“ (proti pouhé „virtuálnosti“): je schopno aktivně zasáhnout nějaké jiné jsoucno, a samo také může být nějakým jiným jsoucnem zasaženo. (Mluvit tu o „zásahu“ je poněkud zjednodušující a tím matoucí, neboť jsme navykli každou akci chápat jako jednosměrnou a tím jakoby „útočnou“; ve skutečnosti jde vždy o vztah, v němž jedno jsoucno reaguje na jiná jsoucna a zároveň ta jiná jsoucna zase reagují na ně, tj. na toto jsoucno je z okolí reagováno.)

(Písek, 150826-1.)